

Hogy harcolunk Montenegroban.

K. M. szegedi iparos, aki a déli harctéren teljesít szolgálatot, érdekes dolgokat ír a montenegróakkal folytatott harcokról. Levele napló alakjában mondja el a harctéri eseményeket:

— szeptember 30. d. u. 6 óra.

Kint ülök az udvarban, éppen haza gondolok, mikor hirtelen alámiroznak. Egyszerre megváltozik minden, az alóbb még mindenki békében üldögélt, hazagondolva, vagy levelet írva otthonmaradt szeretteinek.

— Megyünk Montenegro ellen — mondják, ujságolják mindenfelé és a legjobb kedvvel, dalolva készülnek a katonák.

Rövidesen megtudjuk, hogy tényleg Montenegroba megyünk egy kis vizitre. Parancs szerint 9 óra 30 perckor indulunk. Türelmetlenül várjuk az indulás idejét. A hold fényesen ragyog fönt az égen, a csillagok is úgy fénylenek, mintha a mi diadalunkat hirdetnék. A keleti égboltot hatalmas üstökös dominálja, az apró csillagoktól körbezve, mintha hadvezér volna és végig akarná söpörni csóvájával az égboltot. Meleg szellő lengedez s jókedve kerekedik mindenkinék, dalolni szeretnénk, de nem szabad, csendben haladunk előre.

Már négy órája menetelünk, pihenő nélkül. Reggelre át kell mennünk a határon, ami még elég messze van. Nyolc-kilencszáz méter magas hegyeket kell megmászunk, de semmi fáradtságot nem érzünk. Kis lovaink, mint valami zergék, úgy ugrálnak, oly biztonsággal, hogy bámulatba ejtik az embert.

— október 1.

Virradni kezd s mi még menetelünk. A nap is megjelenik a látóhatáron, sugarai véresre festik az égboltot: Véres napunk lesz ma. Még vagy másfélóráig megyünk s elérünk egy hosszú völgyhöz, közepén a T. folyó, rajta túl magas hegy húzódik, ez már montenegrói hegy.

Alig érünk le a völgybe, hatalmas golyózáporral fogadnak a montenegróiak. A rettenetes golyózápor dacára megyünk tovább. Még mi nem löttünk. Egy kis erdő fedezete alatt kezdjük el a tüzelést, felállítjuk gépfegyvereinket is. Javában dul az ütközet, mikor észrevesszük, hogy az ellenség egy része a közeli szakadék felé tart. Nyilván be akartak keríteni, de egyszerre négy gépfegyver vette célba őket s tűz alá fogta a hegyszorosost, be kellett látniok, hogy tervük kudarcot vallott. A montenegróiak folytatták az élénk tüzelést, közben erősítéseket is kaptak. Ennek dacára megkíséreltük átkelni a T. folyón, de csak a második kísérletnél sikerült egy szakaszunknak a tulsó oldalra átjutni. Veszedelmes gyorsasággal nyomultak fel a hegyoldalon, mísem törődve a nagy veszéllyel, aminek ki voltak téve. Az ellenség észrevette őket s a bátor kis csapatot körülvette. Azt hittük, hogy végük van, mikor egy másik határőrszakszaktól kelt át a folyón.

Izgalmas percek következtek, ember ember ellen harcolt, míg végre áttörték az ellenséges gyűrűt és egyesült erővel verték vissza az ellenséget. Később lassan visszavonultak: öt sebesülttel és hét halottal. Ujra megkezdtük mi is a tüzelést s a lefelé húzódó ellenséget újra visszanyomtuk. Közben a zugcommandans magához szólított, hogy egy katonát sebet közzem be. Egy gyalogos volt a sebesült és megborzadtam az iszonyu, tátongó seb láttára. — A golyó átszakította szegény bajtársam alsó karját, átszakította az ütőeréket s a húst vagy 3 centiméter szélességben teljesen leszakította a csonttól. Nem tudtam eleget örvendezni, hogy érték valamit a köztetéshez, mert különben elvérzett volna a szegény ember. Megállapítottuk, hogy a rettenetes sebet csak robbanó dum-dum golyó okozhatta. Idáig még nem tapasztaltuk, hogy a montenegróiak ilyen is használtak volna.

Feladatunkat megoldottuk: az ellenségnek a folyón való átkelését megakadályoztuk. Erre rendben vissza is vonultunk. Két

halottat és tíz sebesültet veszítettünk, de a montenegróiak vesztesége legalább ötször annyi. Mikor hazafelé indultunk, ismét ránk mosolygott a hold.

Október 2.

Reggel 3 óra. Itthon vagyunk megint 41 órai ut után. Ebből 14 meneteléssel, 13 óra tüzben, 14 órát újra meneteléssel töltöttünk el. Végre ismét pihenhetünk . . .

A helyközitelefon megnyitása Szeged és Budapest között.

A Gyáriparosok Országos Szövetsége szegedi fiókjának kérése.

(Saját tudósítónktól.) A háboru kitörése óta szünetel tudvalevőleg a helyközi telefonforgalom Szeged és Budapest között. Ez a gyárosoknak, kereskedőknek és iparosoknak, de meg a nagyközönségnek is kétségtelenül kárára van. A Gyáriparosok Országos Szövetségének szegedi fiókja épen ezért azzal a méltányos kérelemmel fordul a postaigazgatósághoz, hogy amennyiben az igazgatóságnak módjában áll a hadviselés érdekeinek megsértése nélkül, az interurbán forgalmat állítsa vissza.

Az érdekes felterjesztést itt közöljük egész terjedelmében:

Nagytekintetű m. kir. Posta- és Távirdeigazgatóság V. oszt. Bpest. Azon tiszteletteljes kéréssel batorkodunk ezennel a nagytekintetű Igazgatósághoz, elsősorban a helybeli gyáriparosok képviselőjében, de kétségtelenül az egész város kereskedői és iparosai érdekében fordulni, miszerint az interurbán-telefonforgalmat, főképen Budapesttel, de azonkívül legalább a Budapesten alóli vidéki nagy városokkal is (Temesvár, Nagyvárad, Arad stb.) öt havi szünetelés után végre újból megnyitni sziveskedjék.

E kérésünket külön indokolni és a nagytekintetű Igazgatóság előtt külön kifejtetni azon elengedhetetlen szükségességet, amelylyel a telefonforgalom ma már minden kereskedőre és iparos bir, nem tartjuk szükségesnek. Egész tisztelettel batorkodunk azonban rámutatni arra, hogy mily nagy mérvben sérti az öt hónap óta tartó háborus idő az iparosok és kereskedők legnagyobb részének érdekeit azon kevesek kivételével, akik katonai szállításoknál foglalkoznak és hogy ennél fogva az állam kötelessége, ezen a viszonyok által keresetükben és megélhetésükben ugyanis nagyon kedvezőtlenül érintett köröket minden lehető módon támogatni és segíteni.

Ha már most ezzel szemben rámutatunk arra, hogy a monarchia másik felében, Ausztriában a telefonforgalom a főváros (Wien) és a többi nagy városok közt már *hetek, illetve hónapok óta megnyült* és hogy azon aláspont, mely szerint a háborus események leginkább hazánkat érintik és ennél fogva itt hazánkban a telefonforgalom katonai intézmények által még nagyon le van foglalva, ma már aktualitásából nagy mérvben veszített, akkor egyenesen mostoha eljárásnak mutatkoznék a magyar ipar és kereskedői világgal szemben, ha a nagytekintetű Igazgatóság, illetve a magas kormány tiszteletteljes kérésünk elől tovább is elzárkoznék.

Különösen a budapest-szegedi vonal megnyitása ellen, amely a szegedi ipar és kereskedői világ érdekeit nagyban elősegítené, hathatós érv alig hozható fel és végső esetben egy oly intézkedéshez kellene folyamodni, hogy vagy a napnak egy bizonyos szakát — reggel, este — kellene a magánforgalomnak rezerválni, vagy pedig egyszerűen kimondani azt, hogy minden szoroson katonai beszélgetés természetesen elsőbbséget élvez.

Reméljük, hogy a nagytekintetű Igazgatóság tiszteletteljes kérésünket jóindulatulag elintézni, esetleg azt a kereskedelmi kormányhoz pártolólalag felterjeszteni szives lesz és mielőbbi kedvező elintézést kérve és várva maradunk teljes tisztelettel a Magyar

Gyáriparosok Országos Szövetségének Szegedi Fiókja, Wimmer Fülöp elnök.

A Felebaráti Szeretet Szövetség beszámolója.

— A szegedi társadalom jótékonyága. —

(Saját tudósítónktól.) Reök Ivánné, a szegedi Felebaráti Szeretet Szövetség vezetője, a következőkben számol be arról a nagyarányú és sikeres akcióról, melyet a szövetség a hadbavonultak és sebesült katonák érdekében indított:

A szeretet hódító hatalma értette meg velünk, hogy a társas együttléti és az együttes munkálkodás milyen áldásthöző és nélkülözhetetlen kelléke, feltétele a boldogulásnak. Millió szívnek vannak közös reményei vagy félelmei és milliók harcolnak közös jótért: nemzeti érdekeink védelméért, tehát mindegyikünkért küzd s áldozza életét, véréit. A testvériség érzetétől inspirálva minden gondolatunk s érzésünkkel a harctéren minden jót nélkülöző, a háboru sokféle sanyaruságaitól gyötört és mégis szívós kitartással küzdő katonáinkkal foglalkozunk és törünk a fejünket hogyan lehetne apró figyelemességünkkel nekik örömet szerezni s a kereszténység szent ünnepén őket némi, otthonról származó jóval ellátni. Jó megoldási módnak választottuk, hogy megjelölt helyiségekben csoportonként naponta reggeli 9 órától esteli 7 óráig várjuk és fogadjuk, miközben a sebesültek részére papucsokat varrunk — a felhívásunkra siető jószívű emberek adományait. A város tekintetes tanácsa méltányolta ezen törekvésünket s a szegedi hadtesthez tartozó katonáink részére nyújtandó karácsonyi ajándékok beszerzésére, elkészítésére a felebaráti szeretet szövetséget kérte, rendelkezésére bocsájtva a városi törvényhatósági bizottság által e célra megszavazott hitel felhasználását.

Az összeg gyarapodott társadalmunk és egyesek adományaival s szövetségünk hozzájárulásával. A sok mindenféle összehozott jóból ügyes asszonyi kezek fáradhatatlanságával, helyes összeállításban „szeretet” csomagokat készítettek a hadfiak részére, címül illesztve rá a jó kívánatokkal, szíves üdvözlétekkel ellátott levelezőlapot.

Dohányt vásároltunk s nap-nap után szorgalmasan töltötték a váltakozó csoportok a cigarettákat és jószívű készséges asszonyok, leányok százával, udvarias jótékony férfiak ezrével vállalták el készítését. Az elesomagolás, szállítás nehézségeitől felmentett bennünket a hadkiegészítő- és kerületi parancsnokság, szíves előzetkenységével intézkedett az adományok átvételéről s azoknak a harctérre való szállítását is elvállalta. Az összes adományoknak illetékes helyről kapott tájékoztatás után 60 százaékát a honvéd gyalog-, huszár- és tüzezredeknék, 40 százaékát a cs. és kir. 46-os gyalogezred, utászok és árkászoknak szolgáltatott ki. Az összes adományokból következők kerültek kiosztás alá: 450,000 cigaretta, 15,000 csomag cigarettadohány megfelelő mennyiségű cigarettapapírral, 300 kg. pipadohány, 1500 pipa, 4500 gyújtó, 1000 vízhatlan csuklya, miket a szövetség tagjai varrtak. Továbbá nagy mennyiségben csokoládé, szalonna, kolbász, doboz Cakes, mézeskalács, faggyu, szivar, szappan, levelezőlapok, gyufa és a „szeretet csomagok”, meleg mellények, kapcák.

Mélységes hálás köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik szíves segítségükkel és adományukkal támogattak és a sajtónak, hogy hozzájárultak elvállalt feladatunk megoldásához.

Eddig tart a beszámoló, mely végül a csoportvezető uriasasszonyok névsorát közli: Back Bernátné, Benedikt Ferencné, Buday Jánosné, Budinszky Ernőné, Fluck Dezsőné, dr. Kovács Józsefné, Malina Gyuláné, Molnár Elemérné, Mennyei Lászlóné, Nónay Dezsőné, Perjéssy Lászlóné, Rieger Lajosné, Seide Rezsőné, dr. Szele Robertné, Vajda Sándorné, Veres Károlyné, Vén Andrásné, Vészits Lajosné, Uray Zoltánné.